

[Litten Hansen.]

Vi skal ikke desto mindre benytte lejligheden til at pege på nogle forslag til ændring af den gældende radiolov. Ministeren anlægger indledningsvis nogle kulturpolitiske synspunkter, dvs. nogle definitioner af, hvad kulturpolitik er for ham. Det fremgår af hans definitoriske bemærkninger, at han i denne sammenhæng hovedsagelig tænker på kunst og kunstpædagogik. Vi mener, at radio og tv må anskues som et led i en bred kommunikationspolitik, at hele feltet må betragtes som et samlet anliggende. Radio og tv må ikke alene anskues i sammenhæng med bøger, teater og film, men i lige så høj grad i sammenhæng med dagspressen, med undervisningen, med den måde, der laves møder og sammenkomster på, samværformer og andre kommunikationsformer.

Radios og tv's nærmest beslægtede medium er den trykte presse. Den trykte presse er på private hænder og for langt den overvejende dels vedkommende styret af snævre borgerlige, partipolitiske interesser. Radio og tv er en selvstændig institution og burde i det mindste ikke være styret af samme slags interesser. Det er ud fra en sådan målsætning, en radio- og tv-politik må anlægges.

Med dette in mente vil vi godt foretage en lille bearbejdning af det, som ministeren kalder regeringens kulturpolitiske grundsætninger, og derefter gøre det til vores.

Det er den statslige kommunikationspolitik's mål at modvirke ensretning, standardisering og kommercialisering af udbuddet og i stedet sikre det enkelte menneske en ægte valgfrihed gennem et alsidigt og perspektivrigt udbud. Det er også den statslige kommunikationspolitik's formål at fremme forskellige grupper's muligheder for en bred kommunikation på egne betingelser og på den måde bidrage til at gøre menneskene til aktivt delagtige i udformningen af deres tilværelse og det samfund, de skal leve i.

Selv om ministeren måske nok vil mene, at det kan være hip som hap, om man bruger det ene eller det andet udtryk, og selv om han måske nok umiddelbart vil kunne tilslutte sig denne formålsformulering, er det ikke vores opfattelse, at han i sin politik og slet ikke ved sin nuværende og stædige fastholden af status quo fremmer disse formål. Tværtimod.

Vi er selvfølgelig godt klar over, hvorfor de statslige kommunikationsmidler fungerer, som de gør, for uanset at vi lykkeligtvis indtil nu og forhåbentlig også fremover har undgået den direkte kapitalinteresse i medierne gennem en reklamefinansiering af radio og tv, er og bliver det den borgerlige statsmagt, der styrer medierne. At statsmagten varetager kapitalens interesser også i mediepolitikken og programudbuddet, er helt åbenlyst, selv om der er nogle stykker også i denne sal, der prøver at bilde befolkningen noget andet ind.

Det er for så vidt vores opfattelse, at radiomonopolet bør bevares, sådan at Danmarks radio har eneret på landsdækkende spredning af radio- og tv-programmer. Vi mener samtidig, at der bør være mulighed for regionale og lokale udsendelser, hvad enten disse foregår trådløst eller via kabel. Jeg giver kabel-tv-udvalget ret i, at det er en fejl, at loven ikke åbner muligheder for forsøg med lokale trådløse sendinger, og vi er stærkt kritiske over for det forhold, at kulturministeren ikke har presset alvorligt på for at få afsat bevillinger til en bred forsøgsrække på dette område.

Ministerne nævner selv workshops og båndværksteder som egnede rammer for en spredning af programproduktionen. Vi er egentlig kun forbavsede over, at man ikke for længst har søgt at udvikle disse ting i lokalområderne, specielt båndværksteder, som i realiteten er den allerbilligste måde at lave gode og relevante udsendelser på under folks aktive medvirken. Filmworkshops er naturligvis dyrere end radiobåndværksteder, men sat i relation til, hvad en produceret tv-time ellers koster, er også det billigt.

Med hensyn til problemet omkring styringen af sådanne lokale workshops og båndværksteder kan vi i øjeblikket henvise til den fortræffelige måde, som båndværkstedet i København bliver styret på. Man kunne også forestille sig, at sådanne lokalt producerede udsendelser kunne udsendes over hele landet. Retningslinjer for, hvordan det kunne lade sig gøre, og hvem der skulle bestemme, hvad der skulle ud, kan man sådan set finde i den allerede eksisterende ansvarsfordeling i radioen.

Hvad angår økonomien omkring Danmarks radio, er det selvfølgelig oplagt en punktskat, som vi i øvrigt er modstandere